

BEREKET BÜYÜKLERİMİZDEDİR*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve'l-âkıbetü li'l-müttakîn... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidinâ muhammedin ve âlihî ve sahibihî ecmaîn...

l'lemû eyyühe'l-ihvân... Inne efdale'l-kitâbi kitâbu'llâh... Ve enne efdale'l-hedyi hedyü muhammedin salla'llâhu aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasili ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

الْبَرَكَةُ فِي أَكَابِرِنَا فَمَنْ لَمْ يَرْحَمْ صَغِيرَنَا وَيُجَلِّ

كَبِيرَنَا فَلَيْسَ مِنَّا

(طب. عن أبي أمامة)

RE. 195/1 (*El-bereketü fî ekâbirinâ, femen lem yerham sagîranâ, ve yücille kebîranâ, feleyse minnâ.*)

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

“—Mefhar-i mevcûdât Muhammed Mustafâ râ salevât!” [Allâhümme salli alâ seyyidenâ muhammedin ve alâ âli seyyidinâ muhammed...]

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

“–Seyyidü’s-sâdât Muhammed Mustafâ râ salevât!” [Allâhümme salli alâ seyyidenâ muhammedin ve alâ âli seyyidinâ muhammed...]

“–Habîb-i Hüdâ Muhammed Mustafâ râ salevât!
[Allâhümme salli alâ seyyidenâ muhammedin ve alâ âli seyyidinâ muhammed...]

Cenab-ı Feyyâz-ı Mutlak Hazretleri, iki cihanın serveri, sevgili Peygamberimizin şefaatine cümlemizi nâil eylesin...

a. Dostluk ve Sevgi

Allah Celle ve A'lâ cümlemizi mağfurîn zümresine ilhak eylesin...

Size bugün en çok hacdan aldığım derslerden bahsedeceğim.

Hac dersleri yâni... Allah her sene gitmeler nasib eylesin...

Lütfu da çok bol, çok da kolaylıklar var... Eskisi gibi olsa, tabii gidemeyiz. Şimdi her nimet bol... Üç beş kuruşa kıyamayıp da kalmak iyi bir şey değil.

Oraya gidersiniz hem sıhhatiniz düzelir, hem görmediklerinizi görürsünüz, hem de sayısız sevaplar alır gelirsiniz.

Şimdi ben bu sene gördüklerimden bir şey söyleyeceğim. Orada biz bir arkadaşla tanıştık. O ayrı, biz ayrı... Biz Türkiyeli, o Marekeş denilen, Cezayir tarafında, Fas'ta bilmediğimiz

bir yerden... Ama adam çok güzel bir adamcağız. Benden yaşlı, nur yüzlü tatlı dilli... Sohbet ettik, konuştuk, anlaştık. Bize bir kitap hediye etti. Memleketlerinde basılmış bir kitap...

Kitabın adı: (Şüzûrû'z-Zeheb) *Altın Parçaları* veya (بهذلا رودة) *Altından Parçalar*.

Oranın bir alimi kıymetli sözleri toplamış. "Altından Parçalar" ismiyle kitap halinde neşretmiş. Onun ilk sözü olarak şu sözü yazmış:

إِثْنَاءُ الْأَحِبَّةِ فِي لَذَّةٍ كَبِيرَةٍ يُدْرِكُهَا
كُلُّ مَنْ رَجَعَ إِلَى حِسِّهِ وَزَوْقِهِ

Esnâü'l-ahibbeti fî lezzetin kebîretin yûdrikühâ, Küllü men racea ilâ hissihî ve zevkihî.)

Bu çok değerli bir söz:

“—Her dost dostuna kavuştuğu sırada, —gerçek dostlar tabii— bu kavuşmadan bir lezzet alır. Öyle bir lezzettir ki, bu lezzet çok büyük olmakla beraber, ancak hislere ve zevklere hitap eder. Bu his ve zevklere dönen insanlar bunu idrak ederler.”

Baklavayı yediği vakitte bir lezzet alıyor ya insan... Ağız tadı yerinde, sıhhati yerinde. Sıhhati yerinde olunca etin, baklavanın, her çeşit yemeğin lezzetini alabiliyor. Yani sevme hissine sahip bir insan da, yakından uzaktan kardeşi olan bir dostuyla karşılaştı mı, ondan bir lezzet duyar ki, o lezzeti tarife dil kâfi gelmez.

Şimdi bu kitabın sahibi bu sözü, şöyle bir hikâye ile bize izah ediyor. Diyor ki:

“—Bir adamın devesi varmış, güzel bir deve...”

Deve de çok hisler vardır, alınacak ibretler vardır. Hilkat her mahlûkta çeşitlidir. Atın başka, merkebin başka, aslanın başka, kaplanın başka, filin başka, devenin de başka... Hepsi bir hizmete yarar ama devenin hizmeti çoktur.

Devede bir kere bir güzellik vardır. Onun gözlerine bir baksanız hayran olursunuz. Gözleri çok güzeldir devenin. Ayaklarının altı da pamuk gibidir, bastığı vakitte hiç incinmez, plastik gibi. Azıcık gıdayla çok yol gider. Susuzluğa tahammülü çoktur. Yolu sahibinden daha iyi bilir. Bir kere bir yolu gitti mi, o yolu bir daha şaşırmaz. Onun hendesesi çok kuvvetlidir. Sahibi şaşırır, mesela yıldız olmasa, hava kapalı olsa, karanlık olsa deveyi bırak kendi haline, o seni götürür yerine... O kadar idraki de yerindedir devenin.

Sütünden istifade olur, tüyünden istifade olur, etinden de istifade olur. Sonra eski zamanlarda, vasıtalar yokken, insanların gidemeyeceği yerlere insanları götürürdü. Güzellikle hem eşyasını götürür, hem kendisini götürürdü. Bu kadar böyle faydaları olan bir mahlûktur.

Böyle güzel devesini kaybetmiş adamcağız. Kaybetmiş de ilan yaptırıyor, tellallar bağırtıyor, diyor ki:

“—Devem kayboldu, kim bulursa onun olsun. Ama ben bileyim ki devem kimdedir. Maksadım, devemin kimde olduğunu bileyim, kim bulursa onun olsun.”

Diyorlar ki:

“—Madem deven kayboldu, bulanın olacak, nedir derdin?”

Diyor ki:

”—Devemi görmek isterim, deveme aşığım. Bu aşkımdan dolayı devam kimde olursa olsun, hiç olmazsa o gelir geçerken görürüm, ben gider görürüm. O aşkıyı mümkün mertebede teskin ederim.”

Bu aşk meselesi uzun bir dert. Cenâb-ı Hak bunu insana vermiş, erkek kadın, büyük küçük, herkesin bir şeyden zevki var. Kimisi mızıkadan çok lezzet alır. Bekler ki acaba filan nerede, bir mızıkalı bir yer var, sesli bir yer var. Kimisi sestten çok lezzet alır, güzel seslileri arar durur. Onların arasında, onların seslerinden zevk almaya çalışır. Kimisi kuşlardan lezzet alır, kimisi manzaralardan lezzet alır, kimisi de böyle güzelleri görmeye hayran...

Şimdi şu yerin göğün bütün hülâsası insanda toplanmıştır. İnsan yerin ve göğün hülâsası, hatta dünya ve ahiretin de hülâsasıdır. İnsan o kadar mükemmel bir mahlûk, ekrem yaratık. Bu kadar güzel bir mahlûku insan görür de, müslüman kardeşini görür de ondan bir deveyi gördüğü kadar zevk alamıyorsa, demek ondaki hisler sönmüştür.

Mesela ihtiyar bir adamın zevki tabiileri söner.

Neden? Artık tabii hükmü geçmiş, sekseni doksanı bulmuş, ondaki zevkî hisler sönmüştür.

O kadın yerindedir, ondan kadının kaçması bile genç erkekten kaçma gibi değildir. Çünkü kadın mesabesinde artık kendisi, kudreti kalmamıştır. Onun için onun zevk-i tabiisi söndüğünden, ondan kaçma hususunda bile müsamaha gösterilir.

Ama genç böyle değil. Gencin zevk-i tabiisi olmakla beraber Cenab-ı Hakk'ın ona verdiği çeşitli zevkler de vardır. Onlardan istifade için her fırsattan istifade eder de, öteki istifadeler insanın yüzüne bakıldığı vakitte alınan istifadelerin milyonda biri değil. Çünkü insanda kemalat toplanmış. Kim olursa olsun yaratan Allah, mahluk Allah'ın mahluku. İster müslüman ister gâvur, mahluk Allah'ın mahlukudur. Her mahluk da Allah-u Teâlâ'nın bir tecellisi vardır. Bu tecellisini unutma sen onun!

Mülk onun. Kimisini gâvur yaratmış, kimisini müslüman yaratmış. Ne yaratırsa yaratsın ama yaradan o... Yaradan o olduğu için, Allah-u Teâlâ'nın bir tecellisi var kulunda.,, Kimisine mudili tecelli etmiş, kimisine de hidayeti tecelli etmiş. Hidayeti tecelli edenler şükrederler:

“—Oh, el-hamdü lillâh! Ne güzel!” Mudilde olanları da görünce;

“—Yâ Rabbi! Beni dalâlette kılmadın!” diyerek ona da şükreder.

b. Birbirimizi Sevmek

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹

وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَا تَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ حَتَّى
تُؤْمِنُوا وَلَا تُوْمِنُوا حَتَّى تَحَابُّوا

(حم.م.د.ت.ه.حب. عن ابى هريرة)

RE. 456/11 (*Ve'llezî nefsi bi-yedihî, lâ tedhulûne'l-cennete hattâ tü'minû, ve lâ tü'minû hattâ tehàbbû. Evelâ edüllüküm alâ şey'in izâ faaltümûhu tehàbebtüm: Efşü's-selâme beyneküm*) (*Ve'llezî nefsi bi-yedihî*) “Canım kudreti elinde olan Allah’a yemin olsun ki, yani Allah’a yemin olsun ki; (*lâ tedhulûne'l-cennete hattâ tü'minû*) iman etmedikçe cennete giremezsiniz, giremeyeceksiniz.”

(*Ve lâ tü'minû hattâ tehàbbû*) Birbirinizi sevmedikçe, karşılıklı muhabbet beslemedikçe, birbirinizle dost olmadıkça, ihlâslı samîmî kardeş olmadıkça hakîkî mü'min olamazsınız.”

Onun için birbirimizi seveceğiz.

Şimdi bugün biz müslümanlar birbirimizi gördüğümüz vakitte içimizden zevk-i tabii olarak ne kadar seviniyoruz.

¹ Müslim, *Sahih*, c.I, s.74, no:54; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.IV, s.350, no:5193; Tirmizî, *Sünen*, c.V, s.52, no:2688; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.I, s.26, no:68; Ahmed ibn- i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.391, no:9073; İbn-i Hibbân, *Sahih*, c.I, s.471, no:236; Ebû Hüreyre RA'dan.

“—Oh, řu kardeşim ile karşılaştım!” diye içimize bir sevinme, bir mutluluk, bir kucaklaşma, sarılma duygusu geliyor mu?”

Bu var mıdır, yok mudur bizde?

Kardeřimizi gördüğümüz vakitte, kim olursa olsun seviniyor muyuz? Hep kardeřlerimiz iman sahipleri...

Ayet-i kerimede:

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ

(الحجرات: ۱۰)

(İnneme'l-mü'minûne ihvetün)

“Ancak mü'minler kardeřtirler.”

(Hucurat, 49/10) buyrulmuřtur.

Kardeş olduğuna göre, kabahatlisi de var kabahatsizi de var. Kabahatlıleri ayırıp da kabahatsizleri koyacak olursak, cennete kimse girmez. Ancak evliyalarla peygamberlere nasip olur cennet. Biz hepimiz dışarıda kalırız.

Cennet senin de değil benim de değil, Allah'ın mülkü o... İstediğini koyacak oraya. Amelimiz sokmayacak oraya bizi. Bizi cennete koyacak Allah'ın lütfudur. Binâen aleyh Allah'ın lütfuna kimsenin aklı ermez. Onun için kardeşini sev! Kardeşine bağlan! Kardeşini himaye et! Kardeşini muhafaza et! Kardeşini canın gibi bil!

Seninle kardeşin arasında bir fark var. Onun için bir büyük öyle demiş;

“—Sen ve ben, biz ve siz, kim dersiniz, hep biriz. Ben de sizim, siz de bensiniz. Hepimiz bir kardeşiz.” demiş.

Bu kardeşlik bizde neden öldü? Biz birbirimizi neden sevemiyoruz, neden birbirimizle kaynaşamıyoruz? Neden birbirimize sarılamıyoruz, neden birbirimizin elinden tutup elbirliği yapamıyoruz?

Ne kadar acı bir şey?

Biz ne kadar güzel bir memleketin içindeyiz, ne kadar güzel bir memlekette doğmuşuz. Hepimiz *Lâ ilâhe illa'llah, Muhammedün rasûlü'llah* deriz. Deriz de; ya biraz ilmimiz vardır, ya biraz paramız vardır, ya biraz mevkiimiz vardır. Paramızın, ilmimizin, mevkiimizin verdiği kuvvetle başkalarını tanımıyoruz, sevemiyoruz, yüzlerine bakmak da istemiyoruz. Baksak da kerhen bakıyoruz. Bunun Müslümanlıkta ne kadar yeri olabilir?

Bir de Müslümanlığı kimseye vermiyoruz. Halbuki şimdi şu kaideye bakınca, biz Müslümanlıkta ne kadar geri ve ne kadar da gevşekmişiz.

“—E bunu nasıl ıslah ederiz?”

Bunun ıslah edicisi Allah. Allah iyileştirir. Yalvaracağız Allah'a... Bizim elimizden ne gelir. Çünkü hastalık içeriye girdikten sonra, o hastalığın tedavisi bizi aşar.

Allah esirgesin, bizi karantinaya soktular, neden soktular?

Ah belki kolera mikrobu getirdiyse, memleketimize de bulaşmasın diyerekten. Halbuki bize öyle bir kolera bulaşmış ki, işte bu bir kolera'nın aynısıdır.

Kolera ne yapar insanı? Cennete götürür.

Koleradan ölürsen, cennete gidersen, şehiddir koleradan ölen. Koleradan ölen iman olduğu takdirde şehid olur. Fakat bugün bu ahlâksızlık koleradan daha çok beterdir ki, bizi birbirimizden ayırıyor. Bizi Allah'tan ayırıyor, bizi Peygamber'den ayırıyor, bizi kitabımızdan ayırıyor, bizi memleketimizden, birbirimizden ayırıyor. Bu ne kadar büyük kolera! Asıl karantinayı burada yapmak lazım ki, bu dertlerden biz kurtulalım.

c.Mü'min Mü'minin Aynası

Şimdi bir deveye bakışta, deve sahibinin sevdiği devesinden aldığı lezzeti, bir müslüman müslüman kardeşine baktığı vakit de alamaması büyük bir gafletin eseri. Hem de affolunmayacak bir gaflet... Çünkü insan, Allah'ın aynasıdır. Bütün kâinat Allah'ın aynası, fakat insan hassaten Allah'ın aynasıdır.

Niçin? Allah-u Celle ve A'lâ insandan görünür. Nasıl ki Mir'ât- ı Muhammed'den Allah görünür. Mir'ât-ı Muhammed'den görüldüğü gibi biz de Allah'ın bir mir'âtı oluruz,

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:²

الْمُؤْمِنُ مِرَاةُ الْمُؤْمِنِ

(د.ق. عن أبي هريرة؛ ابن أبي عاصم، طس. ض. عن أنس)

RE. 230/7 (*El-mü'minü mir'âtü'l-mü'min.*)
“Mü'min mü'minin aynasıdır.”

Mü'min mü'minin aynası olunca, o aynadan murat Allah'ı görmektir. Şu kaşa göze bak! Şu idrake bak! Bugün yere sığmıyor da gökte de yürüyor bu insan.

Üç saatte bugün Kâbe'ye gitmek ne demek acaba? Bugün Kâbe'ye gitmek hiç de kaldı, adam aya gidiyor. Dünyamızın dışındaki bir âleme gidiyor. Yarın bak sen kim bilir nerelere gidecek?

Bu Allah'ın insanda olan tecellisinin bir semeresidir. Ne gâvurun harcı ne bir şey. Allah-u Teâlâ'nın tecellisinin o adamın elinden zuhur ediyor işte bu! Allah'ın tecellisidir! Bu insan elinden çıkıyor işte bu. Ama mü'min ama gâvur... Bazen mü'minden çıkar, bazen de gâvurdan çıkar. Başta bizden çıkmış, sonra biz kaybetmişiz. Şimdi de gâvurların elinden çıkıyor bu hünerler.

² Ebû Dâvud, *Sünen*, c.XIII, s.76, no:4272; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VIII, s.67, no:16458; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.VI, s.113, no:7645; Kudâî, *Müsnedü'ş-Şihâb*, c.I, s.106, no:125; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.IV, s.184, no:6571; Ebû Hüreyre RA'dan.

Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.II, s.325, no:2114; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.269, no:6193; Ziyâü'l-Makdîsî, *el-Ehâdîsü'l-Muhtâre*, c.II, s.472, no:2185; Ebü'ş-Şeyh, *el-Emsâl fi'l-Hadîs*, c.I, s.81, no:43; Temmâmü'r-Râzî, *Fevâid*, c.I, s.437, no:438; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.VII, s.521; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Ama hepsi Allâh-u Teâlâ'nın kuluna olan tecellisidir. Çünkü kuluna olan tecellisi olan bu insan baksa, onun boyunu posunu görmez. Göz boyunu posunu görür, basiret de onun içerisindeki gönü görür. Asıl iş onun canında, ruhundadır. İş onun canında ve ruhundadır.

Biraz evvel bir kardeş geldi, kendisi Rizeli. Dedi ki:

“—Hocaefendi, ben Rize’de bir şeyh efendiye intisab ettim.”

İyi, pekâlâ, Allah mübarek etsin...

“—Ama şeyhim okuma yazma bilmez.” dedi.

İyi, pekalâ Olur ya.

“—Ama çok büyük tasarrufu var. Pek pejmürde bir zâttır. Üstüne başına bakınca, hiç kimse bir şey ummaz bu zâttan... Fakat hacılar Arafat’a gittiği vakitte, kendisi hacısını buluyor orada, ‘Nasılsın hacım?’ diyor.”

O şeyh efendi Arafat’ta hacısını arayıp buluyor. Diyor:

“—Çok zor buldum, kalabalık insanların arasında. Sordum Halin nasıl, var mı bir sıkıntın?” filan diye sormuş.

Dervişinin birisini de Şam’da yakalamış, orada onun halini sormuş. O da onlara naklediyor.

Bu Allah-u Teâlâ'nın insana verdiği bir tecellinin neticesidir.

Peygamber SAS'den, ashab-ı kiramdan, evliyalardan çeşitli mucizelerin, kerametlerin sâdır oluşu nedir? Bunların içerisindeki mânevî, kutsi olan şeyin canlanması değil mi? Senin başarın onun cismini görürken, basîretin de onun içindeki ruhu görecek.

Çünkü insan iki şeyden mâmul değil mi?

Birisi madde kısmı; toprak, su, hava, ateş. Birisi de mânevî olan ruh kısmı. O alem-i ulvîden...

O alem-i ulvî ile âlemi süflîyi Cenab-ı Hak insanda meczetmiş, insan olarak meydana gelmiş. Hem göğün âleminden haberdar hem yerin âleminden haberdar.

Şimdi böyle bir mükemmel bir insanı sen görür de, onun yalnız boyuna posuna bakar da, onun günahları ile meşgul olarak onu hiçe sayarsan, vah senin haline! Sen ondaki Allah'ın tecellisini gör de, sana da Allah'ın verdiği tecellilere bak! Onun için hamdet, şükret hâline...

Bundan dolayı iki cihan serveri Peygamber SAS ne dedi?

“—Mü'min olamazsınız birbirinizi sevmedikçe...”

Demek ki başta birbirimizi sevmek lazım!

Hz. Allah'ın da bize, “Siz hepiniz kardeşsiniz!” deyişi bundan ileri gelmiyor mu? E kardeş kardeşi ne yapar? Sever.

Sevmiyorsa, kardeş değildir demek ki...

E Allah yalan mı söyledi? Hâşâ, o kabahat bizim!

Hep kabahati başkasında arıyoruz:

“—Hep kusurlar onun, bizim hiç kusurumuz yok, melek gibiyiz. Ben meleğim, hiç kusurum yok! Bütün kusur hep sizde...”

Olur mu böyle şey? Evvela sen kendindeki kusurları gör. Kendi kusurun ne kadar çoksa, kardeşinde de bu kusurlar var. Allah onu da affetsin, seni de affetsin...

Bugün günahkârsak, bakarsın yarın biz de tevbe ederiz. Tevbe kapısı son nefese kadar açık. Ömrümüz bitmeden bir gün tevbe ederiz, “Aman yâ Rabbi!” deriz. Allah Gaffar değil mi, Settar değil mi? Affeder.

E sen kendini beğenirken gidersin cehenneme... O kendinin kusuruna bakar, gider cennete... Akıl ermez bu işe.

Onun için kardeşini muhafaza et, kardeşini Allah için sev! Biz bir milletiz, bir Peygamber’in ümmetiyiz. Bir Allah’ın kuluyuz; bir kitabımız var, bir mescidimiz var, bir memleketimiz var. Hep biriz! Şu vücudumuz işte! Kimisi kemik, kimisi et, kimisi deri, kimisi ilik, kimisi kan, kimisi çeşit çeşit... Herkesin vazifesi de ayrı. İçerde pislik tabakası da var. Pislik tabakası var ama o pislik tabakası olmadan bu vücut yaşamaz.

Aziz kardeş! Bu vücudun yaşaması için o pislik tabakası bu vücutta lazım! Onu kaldırır atarsak dışarıya, biz de gideriz mezarlığa.

Onun için sen vücudun şekline bakma da, o pisliklerle beraber meydana gelen o vücuttaki kemâle bak. Bu kemâlin sahibi Allah- u Teâlâ hepimizi yarattı.

Zaten dış kısmı kâfi bize, içini karıştırma. Dış kısmına bak!

هُوَ الَّذِي يُصَوِّرُكُمْ فِي الْأَرْحَامِ كَيْفَ يَشَاءُ

(آل عمران: ٦)

(Hüve'llezî yüsavviruküm fi'l-erhâmi keyfe yeşâü.) "Rahimlerde sizi dilediği gibi şekillendiren odur." (Âl-i İmran, 3/6)

Bak, ne güzel yaratmış bizi! Bu göz, bu kulak, bu kaş, bu yüzdeki güzellik, saç, sakal, bunları kim yapabilir arkadaş?

Bunları yapan Allah-u Celle ve A'lâ... Sen onun kudretini nasıl ölçebileceksin şimdi?

Sen buradan Allah'a intikal edeceksin, o kardeşini gördüğün vakitte... Şu Allah ne büyük Allah-u Celle ve A'lâ ki, bak nasıl yaratıyor insanı! Bu topraktan yaratmış hem de... Bu topraktan şu insanı, o gün Adem AS'ı yarattığı gibi bugün de yaratıyor işte.

Nasıl görmezsin bunu? Bugün biz topraktan yaratılmış değil miyiz? Yediğimiz içtiğimiz toprağın mahsülleri değil midir?

Bu toprağın mahsullerini nasıl Allahu Teâlâ süzerekten, insan tohumlarını meydana getirip de anamızın rahminde şu sıfatları bize veriyor?

Bunun üstüne bir de ayrıca bir ruh olaraktan, alem-i ervahın kemalâtını da içimize koyuyor. Onunla beraber tutulmaz bir mahluk oluyoruz.

Ne meleşe benzeriz. Melekler şaşar bizim halimize. İnsan meleklerden elbette üstün...

Niçin? Melekte şehvet yok, melekte şeytan yok, melekte iğfalnamına bir şey yok. İnsanın şehveti bir tarafta, şeytanı bir tarafta, nefsi bir tarafta, etrafındaki münafıklar bir tarafta, küffar da bir tarafta... Bunların arasında zavallı mü'min kısılmış, kıvrılmış bir haldedir. O haldeyken yine Allah'ına sarılmıştır. Bu müslümandan daha iyi insanı nerede bulacaksın sen?

Onun için, müslüman kardeşin ne kadar kabahatli de olsa ona sarıl, ona yapış. Onu yanlış yolda görüyorsan Allah'a yalvar, de ki: “— Sen benim Allah'ımsın! Şu kardeşimi affet de, onu da doğru yola sevk eyle yâ Rabbi!” diyerek içten gelen bir iltica ile yalvar. Bu yalvarmaların en güzel yeri de Mekke-i Mükerrerme'dir.

d.Müslüman'a Sevgiyle Bakmak

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:³

نَظَرُ الرَّجُلِ إِلَى أَخِيهِ عَلَى شَوْقٍ خَيْرٌ مِنْ إِعْتِكَافِ

سَنَةٍ فِي مَسْجِدِي هَذَا

(الحكيم عن عمرو بن شعيب عن أبيه عن جده)

³ Hakîm-i Tirmizî, *Nevâdirü'l-Usûl*, c.II, s.139; Amr ibn-i Şuayb babasından, o da dedesinden.

Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.IV, s.287, no:6847; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.IX, s.18, no:24682; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.1858, no:2860; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.XXII, s.245. no:24774, 24775; RE. 452/5.

ME. 1280 (*Nazaru'r-racüli ilâ ahîhi alâ şevkîn, hayrun min i'tikâfi senetin fî mescidî hâzâ.*)

(*Nazaru'r-racüli ilâ ahîhi alâ şevkîn*) “Adamın şevk üzerine, yâni o kardeşini severek, ona sevgi ve muhabbet göstererek, yakınlık duygularıyla, İslâmî güzel duygularla bakışı...” Kendi mescidini işaret buyurarak: (*Hayrun min i'tikâfi senetin fî mescidî hâzâ*) “Benim bu mescidimde bir sene i'tikâf etmekten daha hayırlıdır.”

“—Bir mü'minin, bir kişinin kardeşine şevk, zevk ile bakışı. Zevk ile şevk ile kardeşine bir bakışı. Bir bakışı benim mescidimde bir sene itikaftan hayırlıdır.” demiş.

Peygamber SAS'ın sözü.

Bu sözü sen kolay zannetme. Mescid-i Rasûlüllah'ta bir ibadet bine bedel. Binâen aleyh müslüman kardeşinin yüzüne şevk ile zevk ile bakmakta 1000 senelik ibadet sevabı var diyor. Biz ise müslüman kardeşimize böyle bir suratla bakarız ki, adam yer yarılsa yerin altına girecek.

Niçin? Gurumuzdan, kibrimizden, varlığımızdan, benliği- mizden kimseyi sevdiğimiz yok. Varsa ben, başkası yok...

Sonra senin elini öper, ayağını öper, paşam derse; artık bir iltifat yaparsın. Demezse, hiç nazarında kıymeti yok.

Onun için aziz kardeş! Bu sözler çok canlı sözlerdir. Çok canlı!

Dünya hepimize fâni. Kim kalıyor burada?

Bu kadar insan gelmiş; ne peygamberlere kalmış, ne firavunlara kalmış, kimseye kalmıyor. Herkes boğuşur boğuşur, en nihayet buradan topraklara gömülür gider. Gideceği yer Allah'adır insanın... Binâen aleyh Allah'a, Allah'ın razı olacağı bir amelle gitmeli insan.

Onun için bu bir sene itikaftan hayırlı olan, bin sene itikaftan hayırlı olan müslümana bir bakışı nasıl kazanabiliriz, nasıl yapabiliriz? Bunun için ne yapmamız lazım olduğunu size bırakıyorum.

Müslümanlara nasıl sarılmak, nasıl sevmek lazım geliyorsa öyle sarılır, öyle severiz. Bu müslümanlar da tabii tabaka tabakadır. En kıymetlisi ilim sahipleridir. İlim sahiplerinin kıymeti ile diğer kimselerin kıymetli bir olmaz. Binâen aleyh, ilim sahibine olan saygın, sevgin diğerlerine nisbetle daha fazla olması lazım gelir. Öyle olduğu takdirde, derecen de o nisbette yüksek olur.

Bundan dolayı, Allah-u Teâlâ 1000 senelik ibadet sevabı veriyor. Ne demek yani bu? İnsan ne kadar tefeyyüz ediyor, ne kadar kemâle doğru gidiyor demek.

Allah hepimizi affetsin de bu kardeşlerin birbirine böyle şevk ile, neşe ile bakabilmeleri lezzetini ihsan buyursun...

İnsanlarla mülâkatın çoğunda hiçbir fayda yoktur. Yalnız insanlarla mülâkatta iki şey aranır: Birisi alacak bir ilimdir yahut ıslah-ı hâline sebep olacak bir şey...

Ya ıslah-ı hâline sebep olacak birisini bulacak, yahut ilmen kendisinden istifade edeceği bir adam bulacak. Bundan gayri olan mülâkatlar boştur, faydasızdır. kîl ü kâlden ibarettir.

e. Bereket Büyüklerimizdedir

Taberânî, Ebû Ümâme RA'dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁴

الْبَرَكَةُ فِي أَكَابِرِنَا فَمَنْ لَمْ يَرْحَمْ صَغِيرَنَا وَيُجَلِّ

كَبِيرَنَا فَلَيْسَ مِنَّا

(طب. عن أبي أمامة)

RE. 195/1 (*El-bereketü fî ekâbirinâ, femenlem yerham sagîranâ, ve yücille kebîranâ, feleyse minnâ.*)

(*El-bereketü fî ekâbirinâ*) “Bereket büyüklerimizdedir. (*Femenlem yerham sagîranâ*) Kim ki küçüklerimize merhamet etmezse, (*ve yücille kebîranâ*) büyüklerimize hürmet etmezse, (*feleyse minnâ*) o bizden değildir.”

Bereket dediğimiz şey var ya, ismini duyuyoruz ama içini hiç bilmediğimiz bereket. Bu bereket bizim büyüklerimizle birdir, büyüklerimizin yanındadır yani. Büyükler vasıtasıyla o bereket bize gelir.

⁴ Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.VIII, s.227, no:7895; Ebû Ümâme RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.165, no:5982; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XI, s.171, no:10498.

“—Büyüklerinizi ihmal etmeyin, büyüklerinizden ayrılmayın, büyüklerinize sıkı sarılın!” demektir.

Büyük nasıl olur? Yaşça büyük olur, ilimce büyük olur, ahlâkça büyük olur, mevkice büyük olur... Mevkice büyük olanlar dünyaya aittir. Fakat ilim cihetinden, ahlâk cihetinden büyük olanların hem dünyaya ait şeyleri vardır, hem ahirete dair şeyleri vardır.

Bunu da şöyle izah edeyim:

Cenabı Peygamber SAS abdest alırken misvak kullanmışlar. Kullandıkları misvakı, misvak bittikten sonra yanında olan bir gence vermek isterlerken Cebrail AS gelmiş;

“—Hayır.” demiş, “Büyüğe vereceksin!”

Cenâb-ı Peygamber de orada hangi büyük varsa ona vermiş misvakı.

Bir misvakı kullandıktan sonra, verirken bile bir büyük zâtı arıyor. Aranmasının lazım olduğunu, Cebrail AS Peygamber Efendimiz’e ihtar ediyor. Bize ihtar tabiatıyla, bize ihtar. Yani büyüklerinize saygı yapınız, büyüklerinize hürmet ediniz, büyüklerinizin kadr u kıymetini biliniz. Çünkü büyüklerinizle berekete erişeceksiniz. Küçük berekete sahip değil.

Bir hatıra hatırımda, onu anlatıvereyim.

Bu Tebük denilen bir muharebe oldu. Çok zor bir muharebe. Yardım yok, erzak ihtiyacı var. Erzak iyice azalınca, Rasûl-ü Ekrem dedi ki;

“—Kimin yanında nesi varsa getirsin!” Bir yaygı yaydılar ortaya;

“—Herkes getirsin şuraya döksün!” dedi.

İşte şunda bunda kalan üç beş hurma yahut hurmaya benzeyen neler varsa getirdiler döktüler, bir yığın oldu tabiatıyla.

Efendimiz bu yığını bütün sahabeden herkese, askerlere takdim etti.

Ebû Hüreyre’den olan rivayette, Ebû Hüreyre diyor ki;

“—Bana da isabet etmişti işte ne kadar bir şey isabet etti ise.

Bu, uzun yıllar bitmedi.” diyor.

Bir avuç şey işte, ne olacak bir avuç iki avuç bir şey. Bitmedi ama bu bereket Allah’ın bereketi. [Bu hurma çıkını, Hz. Osman’ın şehid edildiği sıra kargaşa esnasında kayboldu.]

Büyüklerimize de çok defa isabet etmiştir. Onların keselerinden para eksilmez, ambarlarında buğday eksilmez. Verirler, yedirirler, içirirler, eksilmez ama... Niçin? Allah’ın bereketi yağıyor.

İşte bu bereketin nüzulünü istiyorsanız, büyüklerinize yapışın! Bizim de ilk açığımızdan birisi büyüklerimizi tepeledik. Büyük diye ne hacı tanıdık, ne de hoca tanıdık. Yapılan yanlış telkinlerin kurbanı olarak, adeta onlara düşman kesilir gibi de olduk. Halbuki hepimizin müslüman olmamız dolayısıyla, bunu da biraz bilmemiz lazımdı ki, bize dünyayı da, ahireti

de öğreten kimseler bunlardır. Bunların peşini bırakmamak lazım ve bunlara saygı göstermek lazım gelirken, onları bugünkü duruma soktuk.

Binâen aleyh, şimdi bereketi istiyorsanız, dönün eski halinize, eski insanlara bakın!

Altmış sene evvel, benim çocukluğumda, hocaefendiler bir yerde otururlar. Zamanın gençliğinin düğünleri olur, çalgıları olurdu. Hocaefendiler var diye, oraya geldi mi davullar zurnalar durur, türküler susardı. Bakarsın oradan usulca bir geçişleri vardı. Saygıları vardı aynı zamanda... Niçin?

“—Hocaefendiler görmesin bizi!” diye.

Bunun mümasil çok hadiseler vardır. E bugün bunların hiçbirisi yok. Kabahat de bizim ki, Allah bu sıfatı da bizden aldı.

Medine’yi Münevvere’de Vahhâbilerin kitaplarından bir kitap okuyordum. Bu kitap bid’at bahsine geldi. Bid’at bahsini incelerken kendilerine göre şunlar bid’attır demiş, şunlar da değildir demiş. Bu bid’at değildir dediği şeylerin içerisinde ulemanın kisvesini de koymuş:

“—Ulemanın kiske giymesi, kisvesinin sabit olması, sarıĝı cübbesi, ulemaya mahsus vasıfların olması bid’at değildir. Evet Peygamber SAS’in zamanında böyle yoktu ama, ulemayı herkes bilsin diyerek bu sıfatı takınmaları sünnettir.” demiş.

Vahhabi bile buna böyle demiş! Onlar bunlara çok muhalif oldukları halde, burada bunu bid'at olarak kabul etmiyor. Ulemanın kisvesini libâs olarak gezmelerine müsaade ediyor. Halbuki Peygamber Efendimiz'in zamanında böyle bir sıfat yoktu. Binâen aleyh bugün Allah bu libası da bizden aldı. Çünkü biz de ona demek ki layık değilmışız ki onu da bizden aldı.

Allah taksiratımızı affetsin de, içimizden de almasın.

İçimiz başka dışımız başka... Senden almamıştır ama bazı insanlardan onu almıştır Allah, bizden almasın...

Binâenaleyh, (*El-bereketüfîekâbirinâ*) "Bereket büyüklerimiz ile birliktedir. (*Femen lem yerham sagîranâ*) Kim ki küçüklerimize merhamet etmezse, (*ve yücille kebîranâ*) büyüklerimize hürmet etmezse, saygı göstermezse, (*feleyse minnâ*) o bizden değildir."

Onun için dinde ve ilimde, yaşta büyük olanlar her ne sınıfta olursa olsunlar, onlara hürmet ve saygı lazım!

Bak şimdi, niçin kardeş değiliz? Çünkü Peygamber SAS'ın yolunda değiliz. Peygamber SAS'ın yolunda olsak birbirimizi gördüğümüz vakitte ağlarız.

Aziz kardeş! Affedin yine ama, ben bir sene Arafat dönüşü, kızkardeşimle eniştemi göreyim diye kaldıkları eve gittim. Baktım evde kimse yok, kapının önünde bir sedir var, o sedirde uyuyakalmışım.

Bir kardeşimiz var, adı Hikmet. Şimdi Şile tarafında bir köydedir kendisi. O da orada eniştemle aynı evde kalıyordu. Bu kardeş gelmiş, tanımış beni. [Bana sıcak çarptığını anlamış.] Tutmuş benim yanıma buzlu su getirmiş, başımı buzlamış, filan etmiş. Beni aldı yukarıda odasına götürdü. O akşam orada misafir kaldık. Onlarda yattım kaldım. Yedik içtik tabii.

Hacdən döndük, aradan ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Bir gün baktım, şadırvanda abdest alıyor o kardeş. Gelmiş buraya şadırvanda abdest alıyor. Benim burnum öyle sızladı ki, yani burnum yerinden kopacak. Onu görür görmez, onun bana bir günlük yaptığı ikramın mukabilinde böyle sızladım titredim.

Bu ne yalan ne riyakârlık. Bu olan bir hadiseyi size naklediyorum. Niçin? O kardeşle aramızdaki samimiyetin neticesinde Cenâb-ı Hakk'ın verdiği bir an tecellisi.

Binâen aleyh bu herkes için her zaman olması lazım gelen bir şey iken, bugün maalesef herkes parasına bağlanmış, dünyasına bağlanmış, şehvetine bağlanmış, şöhretine bağlanmış, kardeş mefhumiyeti ortadan kalkmış.

Kardeş mefhumiyeti, evindeki kardeşinden daha alâ ve üstün olmalıdır müslüman kardeşine... Çünkü evindeki kardeşten ölüm seni ayıracaktır. Ama din ile olan kardeşlik ne ölümle ayrılır ne başka bir şeyle ayrılır. Âhirette de beraberlik dünyada da beraberlik.

Onun için kim ki büyüğüne saygı göstermiyor, küçüğüne de acımak yapmıyorsa o bizden değildir.

Şurada demiş ki:

“—Çünkü ilim dünya ve ahiretin şereflerine sebeptir. O ilimle saadet ve izzet hâsıl olur. Dereceler de o ilim sahibi sebebiyle hasıl olur. Onun için sahibi tarik olmuş, kendisine hürmet edilir ve saygı gösterilir.”

Bugün bu kadar yetsin. Bu hadisler üç dört tane daha.

f. Bereket İlim Ehli Büyüklerinize Beraberdir

Râfiî, Abdullah ibn-i Abbas RA'dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuş ki:⁵

الْبَرَكَهَةُ مَعَ أَكَابِرِكُمْ أَهْلِ الْعِلْمِ

(الرافعى عن ابن عباس)

RE. 195/3 (*El-bereketü mea ekâbiriküm ehli'l-ilmî.*)

⁵ *Deylemî, Müsnedü'l-Firdevs*, c.II, s.31, no:2193; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

İlk kısmı: İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.II, s.319, no:559; Hâkim, *Müstedrek*, c.I, s.131, no:210; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.IX, s.16, no:8991; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.VII, s.463, no:11004; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VIII, s.172; Kudâî, *Müsnedü'ş-Şihâb*, c.I, s.57, no:36; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.XI, s.165, no:5862; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.II, s.77; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XLVI, s.279; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.X, s.311, no:28905; *Keşfü'l-Hafâ*, c.I, s.335, no:903.

(*El-bereketü mea ekâbiriküm*) “Bereket büyüklerinizledir; (*ehli’l-ilmî*) onlar da ehli ilimdir.”

Bereket sizin büyüklerinizle beraberdir. Büyükleri dışlama- mak lâzım, onların etrafında toplanmak lâzım! Bunda çok hayır var.

Bir de burada ehl-i ilmi söylüyor, (ve) yok arada. Yâni, “O yaşlılar, ehl-i ilimdir.” diyor. “Çünkü yaşamışlardır, tecrübeler geçirmişlerdir. Çok şeyler duymuşlardır, çok vaazlar dinlemişlerdir, çok alimlerle tanışmışlardır, ilim ehlidirler. Küçükler tecrübe sahibi değildir, onlardan istifade etsinler!” diyor.

Gerisini de inşaallah gelecek derslerimizde söylemeye çalışırız.

g. Kalp Katılığı

Ha şunu da söyleyeyim. Şurada diyor ki yine, o kitabın, hacdaki kitabın 18. sözü:

مَنْ شَبِعَ مِنَ الْحَلَالِ قَسَا قَلْبُهُ

(*Men şebia mine’l-halâli, kasâ kalbuhû*) “Helâl olan ekmekten, yemekten bile karnını doyuran adamın kalbi katı olur.” diyor.

Bu birbirimizi sevmememizin sebebi, birbirimizle kaynaşmamamızın sebebi kalp katılığından ileri geliyor. Kalpler yumuşak olsa, o ruhanîyetimiz meydanda olsa birbirimizi bağrımıza basarız şüphesiz.

Sebebi? Kalp katı. Kalp katılığının sebebinin birisi de, çok sebepleri var, birisi de helal lokmadan bile olsa karnı çok doyurmak.

Şimdi helâl diyor. Haramdan olursa sen keşfet işi artık. Lokma helalden olurda helal lokma ile karnını doyurur da. Çünkü müslüman karnını tam mânası ile doyurmayacak. Açı da hatırlayacak. İbadet edecek kadar bir kuvvet hâsıl oldu mu müslüman da yeter ona o.

Onun için bizim tutulacak yerimiz yok.

h.Dört Şey Şekàvettendir

Bezzâr, İbn-i Adiy ve Ebû Nuaym, Enes in-i Mâlik RA'dan rivayet etmişler.

Peygamber SA Efendimiz buyurmuşlar ki:⁶

أَرْبَعٌ مِنَ الشَّقَاءِ جُمُودُ الْعَيْنِ وَقَسْوَةُ الْقَلْبِ وَطُولُ
الْأَمَلِ وَالْحِرْصُ عَلَى الدُّنْيَا
(البزار، عد. حل. عن أنس)

(*Erbaun mine'ş-şekài: Cümûdü'l-ayni, ve kasvetü'l-kalbi, ve tülü'l-emeli, ve'l-hırsu ale'd-dünyâ.*)

⁶ Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.372, no:1500; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd- Duafâ*, c.III, s.248; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VI, s.175; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.286, no:6442; Ebû Nuaym, *Ahbâr-ı İsfahan*, c.III, s.432, no:907; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.X, s.389, no:17685; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XVI, s.67, no:43964; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.IV, s.218, no:3086.

(*Erbaun mine's-şekài*) “Dört şey şekavettendir:

1. (*Cümûdü'l-ayni*) Gözlerin ağlayamaması.

2. (*Ve kasvetü'l-kalbi*) Kalbin katılığı.

3. (*Ve tûlü'l-emeli*) Tûlü emel.

4. (*Ve'l-hırsu ale'd-dünyâ*) Dünyaya hâris olmak.

Allah'ı unutuyor, ibadeti unutuyor, bütün işini dünyaya bağlamış. Allah hepimizi affetsin...

Onun için, bir büyük de 14. sözünde şöyle demiş:

لَا تَظُنُّوا الْمَوْتَ مَوْتًا أَنَّهُ

لِحَيَاةٍ وَهِيَ غَايَةُ الْمُنَى

Lâ tezunnü'l-mevte mevten innehû

Lehayâtün ve hiye gâyetü'l-münâ.

“Ölümü ölüm zannetmeyin, asıl hayat ölümdedir; en nihayet gaye odur.” diyor.

İnsanın ahiret gayesine ulaşması için ölüm vasıtaadır. Ölüm olmasa, o ahiretteki gayeye ulaşamayacak. Rızaullah, cennet hep orada. Binâen aleyh, seni oraya götüren asıl ölüm temenni olunan bir ölümdür. Halbuki biz ondan kaçıyoruz. Çünkü oradan haberimiz yok...

Burası civcivin kabuğunun içerisi gibi daracık bir yer. Burada gafletle ömrümüz geçiyor. Asıl yer ahiret hayatıdır.

Allah hepimizi uyandırısın da güzel güzel a'mâl-i sâlihalar işleyerek ve birbirimizi candan severek, büyüklerimize hürmet küçüklerimize de saygı göstererek, dinimizin de icaplarına elden geldiği kadar pâyeye, kıymet vererek yapmak şerefine, devletine Cenab-ı Hak sizi de bizi de ulaştırısın... Cümlemize sıhhat afiyetler vererekten rızasına muvaffak ameller de nasip eylesin...

Şunu da yalnız sizden bir rica edeceğim yine. Bu hac şeysidir.

Allah hepimize, size de haclar nasip etsin.

Hacı olmak çok kolay. İşte bugün üç buçuk saatte götürüyor oraya... Oradaki merasimler de yine kolaydır, zor bir şey yok. Ama adam olmak kadar zor bir şey yok!

Şimdi 10 defa hacca git, 100 defa hacca git. Develer de gidiyor demiş hacca... Arafat'a onlar da çıkıyormuş vaktiyle. Maksat o değil, insan olabilmek gayedir. Orada görürsün gözün açılır, gönlün açılır, insanlığa daha yaklaşırsın, insanlığı benimsersin, insan olmaya çalışırsın. Binâen aleyh, asıl gaye Allahu Teâlâ'nın rızasını kazanmaktır.

Hacı olup gelip de burada envai çeşit günahlar işledikten sonra nerede kaldı o rızaullah?

Maksat, Allahu Teâlâ'nın rızasını kazanacak istikameti ele geçirmektir. Bu da istikametle olur. Allah-u Teâlâ'nın rızası istikametle içindedir. İstikametten ayrıldığı vakitte ne rızaullah vardır ne bir şey vardır.

Allah cümlemizi gafletten uyandırırın, bu istikameti cümlemize nasib-i müyesser eylesin...

i.Sakal Duası

Kardeşimiz sakal bırakmış. Allah sakalını mübarek eylesin... Dünyasını, ahiretini mamur eylesin... Peygamber-i âhir zaman SAS Efendimiz Hazretleri'nin şefaatine de nâil eylesin... Diğer kardeşlerimize de bu devleti ihsan buyursun, nasip etsin kendilerine...

Üzüldüğümüz bir nokta:

Birçok esnaf, işçi, memur, amele neyse, sakal salma şerefini kazanmaya çalışıyorlar da, insana çok acı gelen bir tarafı da din adamıdır, imamdır, vâizdir, hatiptir, hocadır, yaşı da kemale gelmiştir de hâlâ bu sünnet-i seniyyeye bir türlü yanaşmasını beceremiyor mu diyelim? Nasibi mi yok? Buna insan çok acınıyor.

Bir gün, bizi Büyükkada'ya götürdüler de, kaç defa söylemişimdir ya. Orada kilise vakti imiş. Koca papaz çıkıp geldi arabasından, göbeğine kadar sakallı... Arkasından da yavruları bir sürü, hepsi sakallı... Onlar gâvurlukta mecburiyetleri var sakallarını salmaya, mecburiyet... Bizde de demokrasi var, istersek salarız, istersek salmayız. İster hacı olalım, ister hoca olalım... Ama bunun sevabına, biz herkesten daha ziyade riayet etmemiz lazım gelir.

“—Sakalsız hoca olmaz mı canım?”

Olur, pekâlâ....

“—Cevazı var mı?” Varmış canım.

Sakalsız ama o sakalsız cevaz taraflarında, “Sakalları bitmiyorsa, onların arkasında namaz caizdir.” demişler de bunu bize kendimize de uydurmuşuz.

“—E sakal olmazsa, günaha mı gireriz?”

Temizlikmiş! Peygamberden daha iyi mi temizlik olacak?

Dinin gösterdiği, bu Allah’ın verdiği bir nimettir. Kendimiz bunu istemiyoruz başka, Allah veriyor bunu. Bu Allah’ın verdiği nimeti her gün kazımak, Allah’a karşı isyandır. Yani bunu veren Allah’tır.

Gözünün kirpiğini sökebilir misin? Kaşını kaldırabilir misin?

Bunların nasıl her birini Allah bir sebeple verdiyse, bunu da bir sebeple vermiştir ki bunun insana birçok faydaları vardır. Ormanlarımızı kesersek nasıl harap olursa, bunlar da bir orman mesabesinde vücuda lâzım olan bir şeydir ki, Allah bunu bize lütfetmiştir.

Bunu biz şimdi zamana uydurarak kesiyoruz ama vebali de büyüktür yani. Tebdil-i hilkat var bunda... Tebdil-i hilkat câiz değildir. Buna Kur’an da şahittir, hadisler de şahittir.

Onun için, cemaatten bazı insanların böyle sakal salmaları ile iftihar ederken, dinimizin önderleri olan kardeşlerimizin bundan mahrum oluşlarına acıyoruz. Allah onlara da nasip etsin...

Onları da güzel sakallı kardeşler eylesin...
Hepimizi de dinimize hürmetkâr ve riayetkâr
olan kullarından eylesin...

Li'llâhi'l-fâtihah!

Mehmet Zahid Kotku

İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak
ulaşmak için tıklayınız.](#)

